சங்க இலக்கியத்தில் பல்லுயிர்கள்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

2

பதிப்பாசிரியர்
முனைவர் வெ.உமாதேவி
முதல்வர்

தொகுப்பாசிரியர்கள்
முனைவர் ச.இரா.செம்மலர்
முனைவர் மு.சுகந்தி

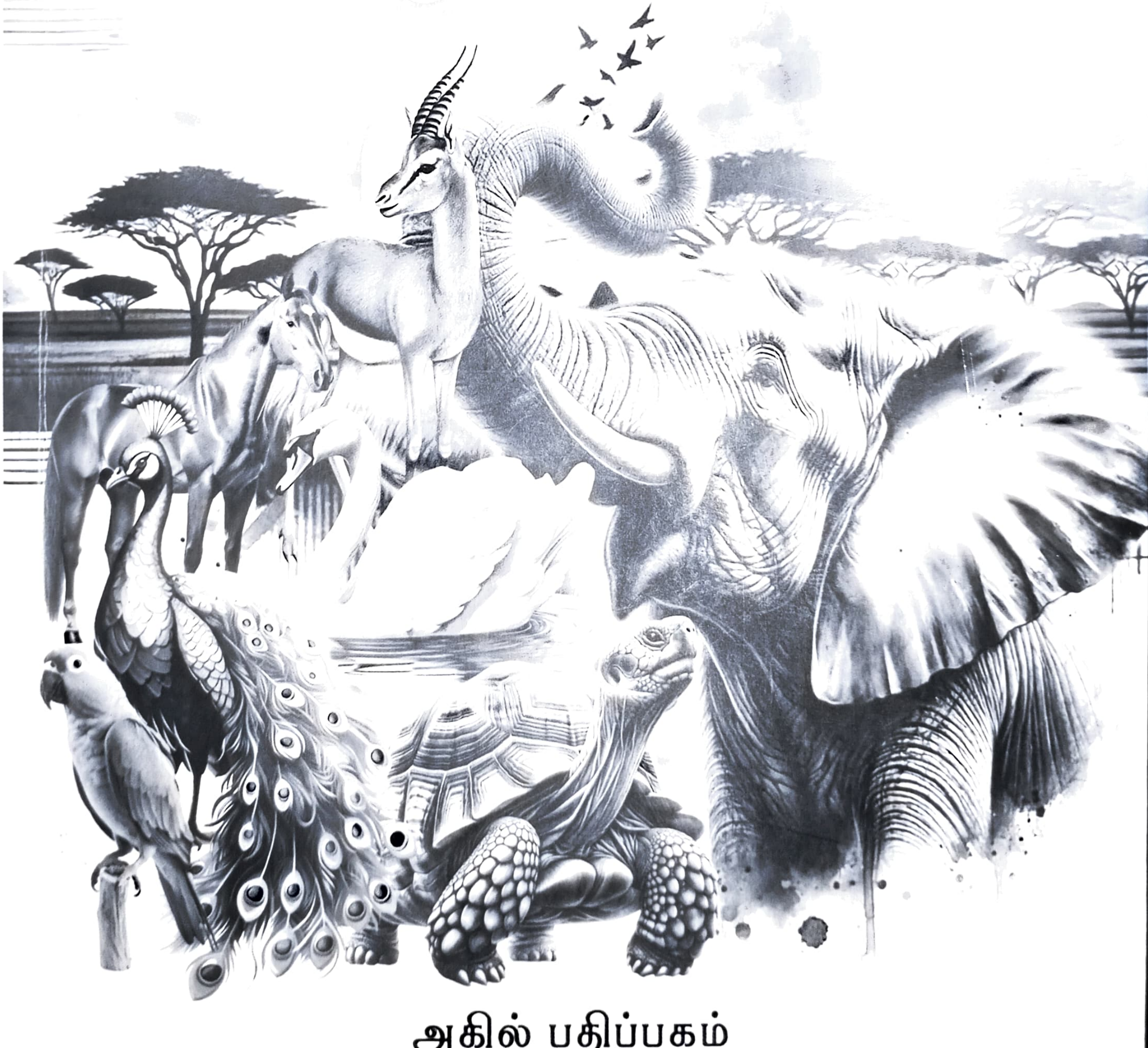

அகில் பதிப்பகம்

பதிப்பாண்டு : டிசம்பர் 2025

சங்க இலக்கியத்தில் பல்லுயிர்கள்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

(பாகம் 2)

பதிப்பாசிரியர் : முனைவர் வெ. உமாதேவி முதல்வர்

தொகுப்பாசிரியர் : முனைவர் ச. இரா. செம்மலர்

முனைவர் மு. சுகந்தி

* பக்கம் : 472

* அளவு : டெம்மி. 12.5 புள்ளி

* தாள் : என்.எஸ்.புக் பிரிண்ட்

* அச்சு : வசந்தம் அச்சகம், சென்னை.

* நூல் வடிவமைப்பு : ரேகா

* அட்டை வடிவமைப்பு : கா. பாத்திமா

வெளியீடு

அகில் பதிப்பகம்

நெ. 44/2, நாயக்கமார் தெரு,

மேற்கு மாம்பலம், சென்னை- 33.

ISBN : 978-81-989774-9-6

விலை : ரூ.500/-

26. சங்க இலக்கியங்களில் கிளிகள் 234
முனைவர் மா. அபிராமி

27. குறுந்தொகையில் நெய்தல் நில பல்லுயிர்ப் பெருக்கம் 239
திருமதி. ச. ஷோபனா

28. புறநானூற்றில் விலங்குகள் 246
கு. சுரேஷ்

29. பண்டையத் தமிழரின் உணவு முறைகள் 253
முனைவர் இரா. ரனிதா

30. அகநானூறில் விலங்குகள் மற்றும்
தாவரங்கள் குறித்த பதிவுகள் 258
முனைவர் த. ஜான்சிபிரியா

31. சங்க இலக்கியத்தில் பல்லுயிரிகள் 266
தி. பச்சையம்மாள்

32. சங்க இலக்கியங்களில் வானியல் 280
ஆர். கவிதா

33. சங்கப் பாடல்களில் உயிரினங்கள் 290
முனைவர் இரா. புவனேஸ்வரி

34. பல்லுயிரும் மனிதவுயிரும்... 298
முனைவர் தி. யோகேஸ்வரன்

35. அகநானூற்றில் மான்களின் சித்தரிப்பு 307
சு. பத்மா

36. சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் 315
திருமதி செ. த. ஷகிலா

37. எட்டுத்தொகை புறநூல்களில் கூகையின்
குறியீடும் போர்க்களச் சித்திரிப்பும் 322
செ. மஞ்சு

38. சங்க காலச்சமூகம் மற்றும் பண்பாட்டு பதிவுகள் 328
சூ. லூயிஸ் லேவே

39. சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குகள் 336
முனைவர் நா. குமாரி

40. சங்க இலக்கியங்களில் புள்ளினங்கள் 344
ம. நித்யா

எட்டுத்தொகை புறநூல்களில் கூகையின் குறியீடும் போர்க்களச் சித்திரிப்பும்

செ. மஞ்சு
பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

முனைவர் **க. சாந்தி**
உதவிப் பேராசிரியர், நெறியாளர், தமிழ்த்துறை,
வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில்நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
பல்லாவரம், சென்னை 600 117

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம், அகத்திணை, புறத்திணை என வாழ்வியல் கூறுகளைப் பிரித்தாய்ந்துள்ளது. புறத்திணை என்பது வீரம், ஆட்சி, போர், கொடை போன்ற புறவாழ்வு நிகழ்வுகளைக் குறிப்பதாகும். எட்டுத்தொகையில் **புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும்** போர் சார்ந்த செய்திகளை முதன்மையாகப் பேசும் புறநூல்களாகும்.

போர்க்களத்தில் ஏற்படும் பேரழிவையும், அதன் நிரந்தர விளைவுகளையும் பாடுவதற்குச் சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தினர். அவற்றில், **கூகை (ஆந்தை)** ஓர் வலிமையான குறியீடாகத் திகழ்கிறது. மனித வாழ்விடங்கள் கைவிடப்பட்டு, அச்சத்தையும் அழிவையும் குறிக்கும் பறவைகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலையைச் சித்திரிப்பது, மன்னர்களின் **போர்த் திறமையின்** வெற்றி இலக்கணமாய் அமைந்தது. ஒரு தேசம் மீண்டும் எழ முடியாத அளவுக்குப் பாழாக்கப்பட்டால் மட்டுமே, கூகைகள் அச்சமின்றி உலவும் என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் இக்குறியீடு அமைந்துள்ளது.

இக்கட்டுரை, புறநானூற்றில் (170, 238, 240, 261, 356, 359, 362, 370) மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் (22, 44) கூகை எவ்வாறு ... முறைகளோடு ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

கூகை (Owls இதில் ஆந்தை, கோட்டான், குடிஞை ஆகிய வகைகள் அடங்கும்) என்னும் பறவை இப் புறநூல்களில் ஒரு **தீமையின் அல்லது அழிவின் குறியீடாக** (Omen/Symbol of Destruction) தன்மைப் பாத்திரம் வகிக்கிறது. மனித வாழ்வின் செழுமையும், நாகரிகத்தின் கட்டமைப்புகளும் சிதைந்து, இயற்கை (குறிப்பாக அச்சம் தரும் இரவுப் பறவைகள்) ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கும் கால **மாற்றத்தின்** குறியீடாகக் கூகை அமைந்துள்ளது.

கூகையின் சூழலியல் மற்றும் குறியீட்டுப் பின்னணி

சங்க காலச் சூழலில் கூகைக்கு இரண்டு விதமான நிலைப்பாடுகள் இருந்தன:

இயல்புச் சூழலில் கூகை

இயல்பாக, கூகை இரவு நேரப் பறவை. அது மலைக் குகைகள், பாழடைந்த கோயில்கள் அல்லது மரப் பொந்துகள் போன்ற **அச்சம் தரும் தனிமையான இடங்களில்** வாழும் இயல்புடையது. அதன் ஒலி (குரல்/கூவல்), பொதுவாகத் **தீங்கு அல்லது மரணம்** வரப்போகிறது என்ற மூட நம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையது. ஆனால், புறநூல்களில் இந்த இயல்புநிலை சிதைக்கப்படுகிறது.

போர்க்களச் சூழலில் கூகையின் குறியீட்டு மாற்றம்

போரின் விளைவால் வாழ்விடங்கள் அழிந்து, அவை சுடுகாடுகளாகவோ அல்லது பாழ்நிலங்களாகவோ மாறும்போது, கூகை தன் **இருப்பிட எல்லையை** மனித வாழ்விடங்களுக்கு மாற்றுகிறது.

விதியின் மாற்றம்

- **பகலில் கூவுதல்: புறநானூறு** 362 மற்றும் 356 ஆகியவற்றில் கூகை **பகலிலும் கூவுவதாகக்** குறிப்பிடப்படுகிறது. இது

அந்த இடம் தன்னுடைய பழைய வாழ்வியல் இயல்பை (பகலில் மனிதர், இரவில் கூகை) முற்றிலும் இழந்து, நிரந்தரமான **மயான பூமியாக** (Graveyard) மாறிவிட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.

- **கூகை பேய் இணக்கம்:** கூகை, **காக்கை மற்றும் பேய்களுடன்** சேர்ந்து உலவும் குறியீடாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது **(புறநானூறு 238)**. இது, அந்த இடம் மனிதர் வசிப்பதற்கல்ல; அது பிணங்களை உண்பவகளுக்கும், அச்சுறுத்தும் உயிர்களுக்கும் மட்டுமே சொந்தமானது என்ற **உச்சபட்ச பாழடைந்த நிலையை** (Extreme Desolation) நிறுவுகிறது.

கூகையும் பாழ்நிலையின் குறியீடும் (The Owl as a Symbol of Desolation)

கூகை, இரவு நேரத்தில் ஒலிக்கும் இயல்புடையது. ஆனால், புறநூல்களில் கூகை **பகல் பொழுதிலும்** ஊளையிடுவதாகக் குறிப்பிடப்படுவது, அந்த இடத்தின் இயல்பு குலைந்து, அது முற்றிலும் பாழடைந்துவிட்டது என்பதைக் குறிக்கிறது.

மக்களில்லா வாழ்விடங்கள்

போரினால் மன்னன் மாண்டாலோ அல்லது தோற்றாலோ, அவனது அரண்மனை பாழடைந்துவிடுவது கூகை மூலம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னர் வள்ளலின் இல்லத்தில் ஆட்டிறைச்சிக் கறியின் ஓசை கேட்ட இடத்தில், இப்போது **உழைக்குரற் கூகை அழைப்ப ஆட்டி** (தனது இனத்தை இரை உண்ண அழைப்பதைப் போல) ஒலியெழுப்பும் என்று **(புறநானூறு 261)** குறிப்பிடுகிறது. இது, வெற்றி பெற்ற மன்னனின் போர்முறையால் ஏற்பட்ட **சமூக மற்றும் பொருளாதார அழிவின்** உச்சத்தைக் காட்டுகிறது.

மறப்போரின் பயங்கரமும் கூகையின் ஒலியும் (The Horror of War and the Owl's Cry)

போர்க்களத்தின் கொடூரத்தை உணர்த்தும் குறியீடாகவும் கூகை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"பொத்த **வறையுள் போழ்வாய்க் கூகை சுட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும் கள்ளியம் பறந்தலை"** (கள்ளிக்காட்டில் கூகை 'சுட்டுக் குவி' என்று இறந்தவர்களை அழைப்பது போல ஒலிக்கும்) என்று (**புறநானூறு** 240) விவரிக்கிறது.

போரில் மாண்டவர்கள் அனாதையாகக் கிடந்து, அவர்களை எரித்துக் குவிக்கும் பணியைச் செய்ய ஆளில்லாமல், கூகை சுடுகாட்டில் இரை தேடிக் கூவும் ஒலியானது, மறப்போரின் (ruthless warfare) விளைவாக ஏற்பட்ட **பாரிய இழப்பையும்,** மனிதப் **பேரழிவின்** உச்சத்தையும் குறிக்கிறது.

(புறநானூறு 362) **"வாய்வன் காக்கை கூகையடு கூடிப் பகலும் கூவும்"** என்று எலும்புகள் கிடக்கும் களரி நிலத்தில் கூகையின் ஓசையை இணைக்கிறது. மன்னனின் போர்முறை **முழுமையான வெற்றியையும், எதிரி நாட்டை நிரந்தரப் பாழ்படுத்தலையும்** இலக்காகக் கொண்டிருந்தது என்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது.

4. நிலையாமைப் பொருளில் கூகை (The Owl in the Theme of Impermanence)

வெற்றி பெற்ற மன்னனின் வீரமும், அவன் ஏற்படுத்திய ஆதிக்கமும் நிரந்தரமில்லை என்பதை உணர்த்தும் **காஞ்சித் திணைப்** பாடல்களிலும் கூகை இடம்பெற்றுள்ளது.

புறநானூறு 356 மற்றும் 364 ஆகியவை, மன்னனின் இறுதி நிலை, கூகைக்கோழியின் ஓசை ஓயாமல் ஒலிக்கும் **பெருங்காடு** (சுடுகாடு)தான் என்று குறிப்பிடுகின்றன. **"பகலும் கூஉம் கூகையடு"** பேய்மகளிர் உலவும் முதுகாடு, வீரத்திற்கும் கொடைக்கும் முடிவாக இருக்கிறது.

இது, மன்னன் மேற்கொண்ட **போர்முறைகள் எவ்வளவு வலிமையாக இருப்பினும், வாழ்க்கையின் நிலையாமைக்கு** அவை அடிபணிந்தே ஆக வேண்டும் என்ற தத்துவார்த்தமான பார்வையை வழங்குகிறது.

மேலும், தலைவன் இறந்ததால் **வாய் வன் காக்கையு**
கூகையும் கூடிப் பேஎய் ஆயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கு
காடாக (விரும்பியபடி உலவும் சுடுகாடாக) அவனது தே
மாறியதை (புறநானூறு 238)விவரிக்கிறது.

மன்னனின் வெற்றியில் பாழாகும் பகைநாடு

பதிற்றுப்பத்தில், சேர மன்னர்களின் வெற்றிக்குப் பி பகை நாடுகளின் நிலை கூகையின் மூலம் சொல்லப்படுகிறது.

- இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் வெற்றியி விளைவால், பகலில் நரியோடு சேர்ந்து **கூழறு குர பாண்** (கூகை குழறும் குரலில் பாடும் பாட்டு) ஒலிக்கு **பெரும் பாழிடமாகப்** பகைவரின் நாடு மாறியது **(பதிற்றுப்பத்து** 22). இது, மன்னன் எதிரிநாட்டை **பூண்டோ அழித்த** (Total Destruction) போர்முறையைச் சுட்டுகிறது.

கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் மோகூர் மன்னனின் முரசத்தை அழித்த பின், அவனது நாடு **துய்த்தலைக் கூகை கவலை கவற்றுவதாகிய** (கவலையுடன் அமர்ந்திருக்கும் ஆந்தை) பாழிடமாக மாறியது **(பதிற்றுப்பத்து 44).** மன்னனின் **அடையாள அழிப்புப் போர்முறையின்** (Symbolic Annihilation) வெற்றியை இது காட்டுகிறது.

முடிவுரை

எட்டுத்தொகை புறநூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள கூகை வெறுமனே ஒரு பறவை அல்ல; அது சங்க கால மன்னர்களின் **வெற்றிச் சின்னமான பேரழிவின் குறியீடாகும்.**

- கூகை, **பாழான நிலத்தின் அடையாளமாக** (Desolation) இருந்தது.
- மன்னனின் **மறப்போரின் கொடூரமான முடிவை** (Horror of War) பிரதிபலித்தது.
- போரினால் ஏற்பட்ட **மனித மற்றும் பொருளாதார இழப்பின்** (Loss) தீவிரத்தை உணர்த்தியது.

கலைகயின் சித்திரிப்புகள், சங்க இலக்கியப் புலவர்கள், போரின் வெற்றியைப் பாடும் அதே வேளையில், அதன் விளைவான அழிவையும், **நிலையாமையையும்** சற்றும் மறக்கவில்லை என்பதையும். மன்னர்களின் போர்முறைகள் எவ்வளவு தீமையானவை என்பதையும் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கின்றன.

துணை நூற்பட்டியல்

1. உ. வே. சாமிநாதையர், (பதிப்பு) (2007). **புறநானூறு: மூலமும் உரையும்**. சென்னை: மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்.

2. ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை (உரை). (2010). **பதிற்றுப்பத்து: மூலமும் விளக்கவுரையும்**. சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

3. சண்முகம், செ. (2015). **சங்க இலக்கியத்தில் போர்ச் செய்திகள் ஓர் ஆய்வு**. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

4. சுப்பிரமணியன், தி. நா. (2003). **சங்க இலக்கியப் பார்வைகள்**. மதுரை: தமிழ்ப் பேரவை வெளியீடு.